

אורות השבת

גלוון מס'
976

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהלהן מערצת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
בלק

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

מראש צורים ארנו

כימראש צרים ארנו ומגביעות אשורה
(במדבר כג, ט)

כימראש צורים: אני מסתכל בראשיהם ובתחילה שורשים,
אני רואה אותם מייסדים וחזקים צורים וגבעות הלו על ידי אבות ואמותה.
(רש"י)

אכן כוח הראשת' הוא נחלתם של ישראל, ולא של אומות העולם. ואפשר שהולה ישראלי מקדשים את החודש עפ"י הלנה ולא עפ"י השימוש - שאור אומות העולם, שכך הלבנה מתחדשת מדי חדש בחודש, משא"כ השימוש אשר אינה משתנה לעולם. זו"ש אמרים בקידוש הלבנה "שוגם העמידים להתחדש כמותה. ואכן ישראל נקרוא ראשית, כאמור הנבואה ורמייה, ב. יראשת' בתואתיה, עי"ש. וזהណד השבח שקיים בלבם את ישראל נבומו כי מראש צורים ארנו ומגביע אשורתני נבדרכ, ט, פירש רש"י: אני מסתכל בראשיהם ובתחילה שורשים ואני רואה אותם מייסדים וחזקים כuros ונבעת שבתוכו, אבל הקב"ה עשה "לקב" להפריד את האותיות ב', ל', שהם הללו עי' האבות והאמותה, עכ"ל.

ובביאור עמוק דברי רשי' הללו, ראוי להזכיר שוב דבריו הנשגבים של הגרא"ח מולוזין בספרו רוח חיים (אבות ה, מ) עה"פ מתחל בתוכו צדיק אשורי בינו אחריו (משלי כ, ז): כי כמה מידות שהצדיק טרכ וינגע להשיגים, לבניו אחריו המה כמו טبع מוטבע, ובkeit גיעה יגיעה לה. כמו שנראה בחושם שרבבים מעמי הארץ שביחד מוסרים את עצם על קידושה, והוא מוטבע במו מאברחים אבוי שומר נפשו באור כשדים על אמונהו, עכ"ל. והן הם דברי המורה"ל (נכח שראל פרק א) אשר ביאר שהקב"ה בחור עם ישראל שלוש סיבות, ואחת מהן מצד שלימות הבריאה' אשר בישראל. ומהיקן הגיש לשילימות זו, כתוב הרב בז"ל: כי הם משלשלים מן הצורים החזקים - מבאות ואמותה שهما קדושים ותווראים, ע"ש באורך.

וזה שמק דברי הנגוי (ביצה, ל, ב) אודות שתאי מרים נזקן הזדמן לבבל, ובשים מהם שילוחו מטה לחדר ולא נתן לו אח"כ בקש מזונות ולא נתנו לו, אמר: הללו מבני בנייהם של ערבי רב הים, שכן כתוב ענתן לך מים ורוחך זדרים יג, יח - כל המרומים על הכריות, ביזוע שאית מושע של אברהם אבינו, עכ"ד. הרץ לא ברכם אבינו. וכל מי שאית מושע על הכריות, ביזוע שאית גיעה נוכל להעתלים ולהשיגים כפשו מושׁ וחדברים מופלאים.

ומקדמות דאי שמעתי לבאר בזה באור ואור אודות החסרון שיש לנו במצוות' כיבוד אב ואם - לעומת מידות מסירות המש של ההרים לשובות ילידיהם, עד שנשרש בתגונם המפרנסים: אבא אד' יכול לטפל בשירה בניין. אך עשרה בניים אינים יכולים לטפל באב אחד! ולארה מבואר שמר, שאתכו מה מסירות נבל את ביתו עד כדי מסירות נשפ של ממש וישנו בשורש נושא מדור לדור, והיינו מודע הרשות שננהלה לבני והם הנהלה לבנייהם וכוי. מה שאן כן לגבי המסירות לכיבוד אב ואם, מיפוי שלמים הראושון לא היו הרים אלא נערחו מעפר האדמה, ועל כן לא היה למי שירוש כוחה לדודרים,ותבן. ובזה יוקם, מודע גזרו היונים על ישראל לטל את החודש, השבת ומילאה. והרי יש תיריג' מצוות! ברם כיוון שמצוות אל מוסמלים יותר מכל את מוח הראשת' של - לידת האדם (ሚלה) והתחדשות ימות החודש (ראש החודשים) וימי השבע (שבת), ידע היונים כי בבטול כוח הראשת' - יבטל גם כוח קיום שאור המצוות, וכן מצאו לנו נגור רך על אלו הדברים.

ואם יש את נפקח לדעת עד הין מגע כוח השפעת' הראשת' במלח' חי האדם - לטוב או לרע, הרי לך שני דוגמאות מאלפות. איתא במנרא' (סנהדרין צד, ב) עה"פ ויוד יתרו על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל אשר הצליל מצריכים (שמות יט, ט): ייב אמר, שהעביר הרבה דחן בעשרו, ופי' רשי' שמיל עצמו והתניר. ושמואל אמר, שנעשה בשרו הדודין הדודין, ופי' קמפני - שמה מיציר מואד על מפלת מצרים, ע"ש. והנה לסתות שמואל, שי להשתטם על הפתול הקיצני אשר התרולל בנפש היהו בשומו על כל התובה אשר עשה ה' לישראל. שן מוח טוביא, שמווע זור מההוות הדרות עד כדי הפיכתו מכח מדין - ל'חותן מושה, וכדברי הכתוב יושמע עמיים עי'יש. הנה כי כן הנגש כל העמים שטעו רשי' מה שטעעה שמע ובה - קרייתם יס סוף ומחלמות עמלק, עי'יש. וזה נושא פלשת או נהלה אלמי אדום אילימואב יאחזמו רעד' (שמות טו, יד-טו), מכל מקום לא חלום שיעיו במחותם ואמותם, אולם יתרו שמע ובה, שמייתו לא נעצרה בנקבת האון אלא חודה אל לבו! ורוממות זו הביאתו לברך את ה' על כל התובה אשר עשה ה' לישראל תוך הדגשה - אשר הצלים מיד מצרים. אך יחד עם זאת, הוא מיציר מואד על מפלת מרים.

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

בלק, דוד המלך ומשיח

זכור מה עז' בלק ובלעם.. לעמץ דעת צדוקת ה', מהו הפחד כי' מעצת בלק ובלעם, מבאר ה"צדיק מרעננה" זי'יע שהעצה הרעה רמזזה בשם "בלק" אות ב' היא התחלה התורה, ל' היא סיום התורה, וק' נאמר באותיות דרבנן דמלכה זהה מסמל את דבקות דוד המלך בנוון התורה הקב"ה, וביקש בלק מבלעם לכה נא ארחה לי' תקלל אותו שאשמד עם אוצר נשות מלכי בית דוד והמלך המשיח שבתוכי, וזה שкус בלק על בלעם ל'קב אויבי לקחתייך והנה ברכת ברך' רציתי שתהפרק צירוף אותיות "בלק" לצירוף "לקב", להפריד את האותיות ב', ל', שהם התורה עם האות ק', ולהזיק לאוצר הנשות ה' השבאות, אבל הקב"ה עשה "לקב" לצירוף "קב", שהו קבלת התורה בנס פורדים יקבל היהודים.

הרב עוזיאל אדרי

וב המרכז הרפואי "סוטוקה"
וק' ק' שבטי ישראל' שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	מועד לבאר-שבע
עלות השחר	זון סליחת ותפילין
זרחה - חנוך החמה	סלו' ק' לש' לודעת מג' א'
סלו' ק' לש' לתהבנה וביר' א'	סלו' ברכות ק' ש'
חנות יומ לילה	טבה בגדרה
טבה בגדרה	פלג המנוחה
שקיעה	צאת הוכנים

זמני הדלקת הנרות

- בלק
והיה שארית
כניתה השבת:
19:31
יציאת השבת:
20:21
רבני תם:
21:16

אורות הפרשה

לחיות חיים ישרים או למות מות ישרים?

אַמְנָה (הספורה) בתמייה זו, ופירש שיתרו שם על טובtan של ישראל כבמחרום על דמות העשוקים, אך לא שמו על מפלת מצרים, עכ"ז. אלא שעדיין צב"ג כיitz' האפשר על הצלת ישראל מיד מצרים ובחדא מותחא - להצער ימואדי על מופת אוטם וודים עריצים! ברם לאור המבואר, אין שום סתירה בסערת נפשו של שריאל החוסה תחת כניפי השכינה.

אך לעומת זאת בא כמה הכך שלמה המלך החכם מכל אדם, בחשיבותו הראשית. דהנה המקדש אשר בנה שלמה לה, בנבנה ע"י מאות אלפי פועלים: מבואר בככטובים: שביעים אלף החזובים בהר ושמונים אלף נושא סבל ושלישית אלף ושלוש מאות וחמשים אלף איש רק לחיצת המאות הרודים על המלוכה וכו'. הרי לפניו מאה וחמשים אלף איש וזהו מושג האנוש ויכולתם, ועל צבאים שלושת אלפיים ושלוש מאות מנהלי עבדה אשר בודאי עוד אלפיים ריבים מתחת פיקודם. והוא זה פלא, ביום חוכמת הבית הגדול והקדושים הזהה אשר נבנה בעמל ווורוח גודל, מહל שלמה המלך את דוד אביו' ימושרו שר הנצח לדורות ולהלדים לא. ברם עפ"י המבואר בגמרא (מקות אי, א, וסוכה נ, א, ובטלמו'ר שבתביות הלוד' ותללים), שודו הינה את סיורות הבית אלא רודוסתלמי טהירון רודריך, וילוקט שעשוינו קתלה רומי, שודו הינה את סיורות הבית אלא שלא כלל עליה בידו למבעתו, אתני שפיר. שכן כבר הוכח לנוין באורך זמן זה החל החולק ולוקט טהירון רומי, וזה כוז דוד שהמקדש נקרא על שםו! והדברים מאיירים ומזהירים שבעתים, לאור דבריו הכתובים (וברי הימים א - ח, ג): לא' תבנה בית לשם כי איש ממלכות אתה ועוד מים שפכתי וועיז בוה במשך הכלכה הפטורת מרשת ווחן. הרי לפניו כטמורוש, שוד המלך ע"ה לא הורשה מפני הבורה לבנת את בית המקדש, ואעפ"כ מפרק קרא הבית על שמו, שע כי הוא הניג את ראשית' סיורותיו.

הויזודאים דברי הגמ' נבאו מכך, כי אודות מעשה דברי חילא אשר זרע פשתן מוקלקל עמו רשותו וצד בהם צבאים ויעיד מערום קף וכתב בו חמישה חומשי תורה וחוחילקס בין מלמדינו תינוקות וכו', ועל כן העיד עליו הש"ס שבוכתו לא נשכחה בוגריה מישראלי, עיי'. וכמה חדים ונוקבים הם בזה דברי הגרא"א (פנימים מושלחן מונתג'אי) אשר תלה בזה את ירידת הדורות בהשגת חכמת התורה, מפני שהתורה שלנו מוסדת על ידו גורע, שהאב רוצה שבנו יהיה למן והמלמד מצפה לשכרו כוכר. ולכן רבינו ראה ראה לנוכח לעסוק בעסוק בכל המלאכות הללו ולא הסתפק מן המקון, ולמען התה תורת התבש"ר מוסדת על ידו קודש וטהර בעלי שם פלאה, עכ"ז.

זוהה לעציד' עומק דברי שלמה המליך עיי': חונך נער על דרכו גם כי יזקן לא יסור ממנה (שלילי כב, ה), והוא שילשון חינוך פירשו יהותלה/, כטבבואר להזדיא ברשי"ע פ' מי האיש אשר בנה בית ולא חנכו' (ובדברים כ, ח) פפי רשי' חנוך לשון התהלה, עיי'. וזה סם כי לא יזקן לא יסור ממנה, כלומר ההטוב שלמדו הנער בראשיתו - שפער על אחריתו, וככדי.

מכאן הם דברי הגמ' (בוכות מ), א): ה'יינו אמרוי אויש בוצין בוצין מקטיפה דעת, רשי' יבוצין דעת... כלומר משעה שהוא חוטף ווועצא מותן השרב ניכר אם היה טוב, עכ"ל. וזה סוד הייסודות של החינוך, שכן כבר העידה תורה כי יציר לב האדם מעוררי' (בראשית ח, כא), נמצא שאם לא יחנן האב את בן לשעתו את דרכו, הרי האחריות וושפער לרעה - מראשו.

ובחתיטות מאמור זה, זכור אזכור לדברי רבוותינו בוגרמו (סוכה ג, א): "תנו רבנן, יש מומחים אמרוים אשרי ילדותינו שלא בישה את זקנינו - אלו חסידים ואנשי מעשה, מומחים אמרוים אשרי זקונינו שכיפורה את ילדותינו - אלו בעלי תושבה...". הנה וכי כן כל עמלינו במאמר זה, ננו במאמרה זו: והיינו שאפשר להגעה לדרגה נשובה של החסידים ואנשי מעשה, רק מכוח הראשתם - שלא בישיה ילדותינו!

הרב יהודה דרשי

"תמות נפשי מות ישרים והתי אחורי כמותה" (פרק כ' פסוק י')

במבט ראשוןינו, הכרזתו של בלעם "תמות נפשי מות ישרים" עשויה רושם של בקשותה ורצונו להוות טוב, ישר ואזכיר. לעומת זאת, בלעם רוצה למות ימותו מושרים!! מי לנו גודל מובלע? האור-החייטי הקדוש, מותלבת קצת במשמעות צדקוֹנוֹ ואופאוֹנוֹ של בלעם, האם אכן ביקש כאן דבר גודל. אמרו ה'אור-החייטי', שדברים אלו אמר בשם עצמו ולא רוח הקודש דברה מפוז... ואמרו חז"ל, כשהיה ה' מניחו לדבר רוחה דברים שאין היזק לישראל, היה ה' מניחו לדבר אשר יחפוץ... הפליג רשות לשאול ענין גדול, שאמרו חז"ל (זהר א"ה קכ ב), שיש ב' דרגות בצדיקים בשעת מיתתם, האחד: שיזוצאת הנפש מן הגוף והולכת באין מסך מבדיל אין מעכבר עד מקום האשור העלויו, והשני: יש הצדיק שביציאת הנפש לא ישיגו גדר זה ומונעים מלכת תכל ומיד ומותעכבים עד זמן מה אם היה להם איזה טהראים וכדועה, ואפיקול חטא כל שהוא יסובב הדבר, ולויה בתר בלעם לשאול גדר העליון שנפשו בשעת מיתה תהיה כמיותה אותו שהולכים בוושר את פיו יתפרק באין מסך באין מעכב. **לפי זה**, בלעם אכן שאף להיות גודל ולהגיען לדרכנה הנבואה ביותר אחריו מותו, ישר לעולם העליון. **אפשרות נוספת** מעלה ה'אור-החייטי הקדוש, שבלים אמנים דבר ברוח-הקדוש וכל כוונתו היה להמות ביד אישים רשאים, עם ישראל, ובזה היה דבר זכות גדולה מכפי שקרה באמת (יעיש). **בום**, האפשרות השלישית נראית מכוונת יותר לאופתו האמיתית של בלעם. דבריו בדבר רצונו למות ישרים מהוות תהנתנות אופניי לאנשים רשיים. מה היה באמרת רצונו של בלעם? ביקש למות ישרים. **אם נדייך בפסוק**, לא ביקש בחיות ישרים - אלא רק למות ישרים.

**צדיקים אינם מרגישים עמל בתרורה ובמציאות
ואדרבה זה מחייב אותם**

כתב ורבינו האור החיימ הקדוש לפרש הפסוק: 'ולא ראה עמל בישראלי' (כג' – כה'), וזה לשונו: 'ונכוון לומר שהצדיקים הגם שעשו מצוות וכל עסוק בדורתו, איניהם מוריישים שיש להם חלק מיוחד, אלא אדרבא כדאם המרוויחים וכאדם המשתעש בהשעויות לרוב שחקים בתורה'. ובפרשנות יתרו (ו' – כג') כתוב רבינו הקדוש: 'או מודת הצדיקים להקל מעלהיהם המצוות הנוגם כי ייעף וכי יגען, כי אדם לעמל וולד' איזבה' – בעמלה של מצוה'. ובפרשנות ראה (אי' – כו') מפרש רבינו הקדוש את הפסוק: 'את הברכה אשר תשמשו אל מוצות ה' אֶלְקִיכֶם' שעצם הדבר שאדם זוכה לשמשו דברי תורה, זה הברכה עצמה ואין צורך ברוכות סופות, וכל השאר זה רק בוניסים. ואינו צריך לצפות לשום שכר, ואדרבבה הוא צריך לששל לה' על התורה המתווך שנתן לנו. וזה של רבינו הקדושים: 'השמעיה ב תורה והוא תעוג מופלא מהיה הפשך כאמורו 'שמעו ותהי נפשכם', והמורגש בטעם התורה תשיחנו נפשו, כי עליו לשלים גמול טוב לנוטן מותנה טובה מופלאת, ואין צריך לומר שגם לתבע שכר עליה'.

איך עובד "קללה" ו"עין הרע"?

רביינו הארו החויים הקדושים מעלה שאלת עקרונית ועכומת בעניין קלות אדם לחייב או היוק בכוח של עין הרע. שאם האדם חטא ומגע לו עונש, אז גם ביל הקללה הוא ייענש. ואם מדובר באדם שלא מגע לו עונש על חטאינו, אך חייבו יכול להזיקו בקללה ובעין הרע, וכי כל אחד שיחילט להזיק את חבריו, לפחות אותו או אחרים בו עין הרע, וזה עבד? ומתוך ריבוי שבודאי אדם שאן בו חטא, אינו יכול לינון מקלט חבריו, והקללה מועילה לך לעורר קיטורוג על אדם שחטא, שבלי הקללה היה הקדוש ברוך הוא נוהג עמו במידת ארך أيام, ובמציאות הקללה מעורר קיטורוג, ומתחים את החשבונות שלו, ונפיעים ממנו מיד. ורק בלעם הרשע, ניסחה בכל פעם לעורר עונות ישראל, כי ביל זה לא תועיל הקללה. וכך רצה לקלל באוטו רגע שהקדוש ברוך הוא כועס, שהוא מחמת החטאיהם שבחם. וזה הפירוש בדברי בלעם שאמר **בבל בפרק גג פטוק צ' מה אוזען לא זעם הא** שאם הקדוש ברוך הוא זעם מתחמת חטאיהם, כיון שהוא לא יוכל לקלל, כי זו לא תועיל להזיק להם, ורק הושיפ בלאם ומארין יון עם לדבד ישכון ובגוינו לא יתחשב. פירושו, גם לא יוכל לעורר עליהם קיטורוג מחמת תרתו ושמעיאל אבותיהם, כיון שאין מתחשבים ומתייחסים אחריהם. **אלם** כל זה רק לעניין קללה, אבל ברכה יכולה להועיל גם לאדם שלא מגע לו, כי זו היא מידת החסד לרוחם גם על אדם שלא מגע לו, וגם בזכות הצדיקים שנברכים הקדושים יוציאו רצון דידידי ויראו. **ובבלון קדשו של רבינו החויים:** "יש להעריך בעינך הדבר של האיש המתקולל, ומהו נפשך, אם הוא חייב כפי הדין רעה הבאה עליו באמצעות הקללה על כל פנים לא נעל ממנה גם כי לא יקול, ואם הוא כפי משפט אלקם לא עשה דבר שיתחייב עליו ביאת הרע, קללותו תשוב על ראש המקלל, בשלמא הברכה לפי שמידה טוביה מרובה, גם לעשות ה' רצון ידידי לברך המתברכים מהם במדת החסד תקובל ברכתו גם למני שאנו ראייה לה כמו מעשי, מה שאן כן מודה רעה כי לא ריעי לאדם חינוך חס ושלום אכן עיקר הדבר הוא פלי שמדתו יתברך להאריך אפו לעוברי רצונו בין כדייך שיחטא בין לרשות הגם שירעה לחטא, ומדה זו היא אחת מששלש עשרה מדותיהם שנאמרו למשה ונוהגת תמיד זולט בעת אשר יוציאו ה', דכתיב כי רגע באפוי, אז מתברכים הדינים על הנתבע במשפט באוטו זמן, ולא תנתנה מדה זו של ארך أيام, וכמו כן כשיקלל אדם את חבריו תסובב הקללה שעונותו אשר ה' מאוריך ל- אפו עליהם, מחר לפער מען, אבל אם אין לו עון, לא תועיל קללת המקלל כלום עד כאן לשון קודש.

אורות ההלכה

**תשובות הלכתיות משלוחנו של מורנו המראי דארטרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרשי שליט"א**

הילולת "אור החיים" הקדוש - ט' תמו רבינו חיים בן עטר זצוקללה"

העיוור חזר לו מאור עיני

יהודי אחד שסבל ממכחת סוכר. ומצבת ההלך והחומר עד שאיבד את מאור עיניו, נסע לציון האור החים הקדוש והתפלל ברכיות ועקות מקריות ליבו במסך כשתיתים תכימיות, וכל הטקחים שם ולו עיניהם דמעות מתפללות, והוא הבטיח שאם ייחזר לו מאור עיניו ילמד בכל יום מהספר אוර החים הקדש, וזה פלא לאחר שלושה ימים ונפקחו עיניו וראה כאחד האדם. ומזה הקפיד ללמד בכל יום אפילו בימי עבר שבת וערבי הוג כערב פסח, يوم הփירום, ומוצאי תשעה באב. ספרו דומה קה אם יהוד תושב חיל שஸבל לע' מלוקמיה וחשה עליו מאור עיניו והלך לציון הקדוש בהר ההייטם והבטיח למדוד בכל יום בספר אוור החים וחזה אליו ראייתן, הרופא שבדקו ציא מכך לא הפתיעו אלא מאמין זה ממש ניסים ופלאות וכן מסופר על אשפה שהעתורה ובעה הילך לציון האור והימים, והבטיח למדוד בכל יום בספר אוור החים הקדש, וכן תפלתו ומקבלת וזה לאשתח מאור עיניה.

פרקית עקרות לקרוא ליד בשמו חיים

אומנו האדמוני מגור הלב שמחה דעת' האור החים' הק' מסגול לזרע קדוש, מכיוון שלזידק לא היו ילדים ואת כוח החוללה טמן בסוף הקדוש. מסופר על אדם שהיה חשוך ביום שלמעלה מ-20 שנה, פעם אחת ראתה אשתו דמות צדיק ואחותה לה בחלהמה שהוא האור החים הקדוש, כשספרה האשאה לבעה הוא לא התפעל וביטל את החלום. שוחחה האשאה עם שכונתה וסיפרה לה את החלום, והוא עשה לה שתלן לאדמוני מבעלן דעת' שהוא זיהה ים ההיללא של האור הלאה וסיפרה לרבי והוא התפעל ואמר הר יום זה ים הצלות הקדוש בהר היזים, ותאמר שם את כל ספר התהילים להיפקד בדבר ישועה ורחמים, ושתבטח שם שאם תלל נן צור תקרה אותו שמו על שם הצדיק "חיים", וכן פלא לשונה הבאה בטין בתמונה בדיק בימים ההיללא נdal להם נן וקרוא אותו בשם "ח'ים", והוא אכן היחיד שלהם.

הצלה היישוב מהתרסקות המטוט

מסופר על מושב שטחביו היו גיגלים בכל שבת למדוד בספר אוור החים את פרשת השבע, שבת אחת אחד התושבים ראה בחולם דמות של צדיק והבן שהוא האור החים הקדוש, שאמר לו "ש סכנה מוחפת על היישוב עד ל' ימים, צרך לתקון את צורת הקנייה בסופר של המושב", ובהמשך החלם פעמים בא החושב בבית הנכסת ומספר לסת את דבר החלום, תלם הסכימו מיד לתקן את הטען שיפור ומיד למחרת סודו עין הצניעות בסופר, והוא ביום השלישי באוטו שבעתר התרסק מטוטן כל בתוך היישוב על הבתים, והוא ניסים גליים שלא נפער אף אחד לא בני אדם ולא ברקש לא בבהמות ולא בעופות, רק נגרם קצת נזק למכונות של החלומות, אדם אחד היה במגרש שופל המטוטן ותיקן ברם ים, מן צרך לפוי ק אשתו דחקה בו בעל סרכו ונתעקן לבוא לאוכל וויטול מנות בטוטן. אדם אחד שבעת צירף עם ביתו, ולפתע הרגשו צורך לקום ולצאת, באותו רגע נפל הגלגל של המטוטן על הצירף וירסק אותו. אדם אחר הילך ברחוב ועייף מעיל רأسו איה חלק מהמטוטן ובונס לא פגע בו. והוא הגיח כל ילדי המושב היו בבית הספר, ונפל שם הגלגל השני של המטוטן על אחות היכרות וירסק שם הכל, ובונס זה היה בזמן ההפסקה שככל הילדים יצאו לחצר.

ממעיני הישועה

מסופר על יהודי בשם ישועה מהעיר סיל שבמרוקו שהיה עשיר וקנה פרדים מערביים ושיל מיעיתות שהתייחסו לאור הקנייה. האש פנה לאור החים' הקדוש, הצדיק בריך ונון ול' כס' מים והוא העשיר שתה את המים לא ברכה. אמרו לו הצדיק אתה חייב להקפיד מכחך והילך על אמרית הברכות על האוכל והמשקים, בשבל למנעו את התביישות המעניינה וכדי שתשרה בהם ברכה וונבעו בהם מים חיים בכתוליה. דוכטיב' שאמחים מים בשנון ממעיני הישועה, וטוריקן תיבת "בשנון" "ברוכת שיתים שהיכל ובורא נפשות", ו/or שאות הפסוק כן: בשבל שבשודה של ישועה ינבעו המעניינות ויחזר לשאוב מהם מים, צרך שישעה כל מזדק ברכה שיקבל על עשו לבך ברכות הנהין בכוהה כפי שרמדו בתיבה "בשנון" נכיל, וכן באותו יום חזה המעניינות לנבע מים חיים בכתוליה.

זכות הצדיק תגן בעדכם ובуд כל עם ישראל.

הלוות דברים אסורים משום סכנה - ב'

ש - האם מותר לעקור אילן שבחרץ הבית?
ת - אסור מן התורה לקוץ אילן הנושא פירות מאכל, או עשוי לחתת פירות, וגם סכנה גדולה יש בזה רח"ל. אולם לצורך דירוי, כגון שצרכיך את מקום כדי להרחבת את ביתו, או שምפיע האילן ממד לדירוי הבית, מותר לקוץ את האילן ואין בזה סכנה. אך צווי לעשות כן על ידי גוי ב⌘ מידת האפשר. אבל עקרת אילן מאלל לצורך גוי וכדומה, אסור אף אילן על ידי גוי. וראוי לעשות שאלת חכם לפני כל עקרת השם אילן מאכל.

ש - עצי סרק שאין נושאים פירות, האם גם הם בכלל האיסור?

ת - כאמור רק עצי מאכל אסור לעוקרים, אך עצי סרק אינם בכלל האיסור ואין סכנה בעוקרים.

ש - גג שאין משתמשים בו באופן קבוע, האם חייב במעקה?

ת - כל בית העשי לשם דירה, חייב להתקין על גנו מעקה גבוהה לפחות עשרה טפחים (כ-80 ס"מ), אף על פי שאין משתמשים בגנו באופן קבוע. והוא הדין לכל מרפסות הבית. וכן הוא הדין לבור או חפיראה אשר בחצריו, שחייב לכיסותו או להתקין סביבו מעקה גובה עשרה טפחים. וכל העובר על הוראה זו, הרי זה ביטל מצוות עשה ולא תעשה, בלבד אסור הסכנה שבדבר.

ש - האם בתים נסויות או מבנים ציבוריים ובתי עסק, חייבים במעקה?

ת - כאמור מצוות מעקה נהגת רק בבית העשי לשם דירה. ועל כן בתים נסויות ובתי מדשות או שאר מבנים ציבוריים ובתי עסק, פטורים ממצוה זו. ומכל מקום, גם בהם יש לטפל בכל מכשול, שנאמר "לפניהם עיור לא תיתן מכשול" וכן יש להישמר מכל סכנה אפשרית, שנאמר "ונשמרתם מעד לנפשותיכם".

ש - האם צרך לברך על מצוות מעקה?

ת - בית אשר חייב במעקה, מביך בעל הבית בשעת התקנתו בשם ומלכות "אשר קידשו במצוותיו וציוונו לעשות מעקה". וטוב שיקבע המערה בעצמו ולא על ידי שליח, או לפחות יסייע קצת בהתקנתו, שכן מצוה בו יותר מвшולחו.

ש - האם רשאי לעקור את המזוזות שבבעלותו כדי לקובעם בביתו החדש?

ת - המוכר בית לישראל או השוכר בית מישראל, יזהר בעת פינוי הבית שלא לעקור את המזוזות שבבעלותו כדי לקובעם בቤתו החדש, שכן יש בזה סכנה גדולה לחמי ידי ח'ו.

ש - מי שהוזמן לעלות לTORAH, האם חייב לעלות?
ת - אם קראו לו בשמו, הרי זה צרך לעלות לTORAH, שאם לא כן יש בזה סכנה לקיצור ימי ח'ו. וכבר תינכו הקדמוניים שלא לקרוא לעולה בשמו, כדי שלא לחיבו לעלות בניגוד לרצונו, אלא ירמו לו הגבאי בידו או יתאם זאת עימיו לפני העליה לTORAH. וכן נהוגין ברוב קהילות הספרדים.

לקיים בנו חכמי ישראל

הציבור מתקבש להעתיד בתפילה עברור

הרהור יוסף דהאן שליט"א בן רחל

בתוך שאר חולין עמו ישראל

והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

אור החיים החדש"א

רבי חיסי יוסוף דוד אולאי, הלוי
הו האחד"א, התיעצב לפני רבנו,
ה'אור החיים' הקדוש, בלבד נרגש.
לאחר שנים שבחן שמע תורה
מפני ועקב מים על ידי, גמלה
בלבו החלטה לעלות לארכישראל
ולהתמסר שם לתורה ולעבודת
הברוא.

ה'אור החיים' שמה על החלטתו זו
של תלמידו האחוב, אך מפני שהוא
קשרו אליו מאד, בקשו כי ישנה
במחיצתו עוד ימים אחדים רוק
לאחר מכן יצא בדרך. התלמיד
עננה לרבו במצו. באוטם ימים
מוסעים זכה לקבל מפי רבו סודות
תורה ודרכי חכמה, אשר כמותם
לא צוח לשמעו מעולם.
לבסוף הגיע יום פרוזה. לפני
שבועות החיד"א את בית רבנו, פנה
אליו ה'אור החיים' בבקשת אישית
מיוחדת. הוא חושיט לו פתק חתום
ואמר: "בגיהע לארכישראל,
לך-נא אל שיד ביטתפראטנו
וכנס את הפטק הזה בין חרכי
אביינו הקדושים. תמן את הפטק
בכיסו ויצא לדרכו.

שבועות וחודשים עשה החיד"א
בדרכו מלאת החתחות. לבסוף
הגיע אל משאת-נפשו, אל או"ר
הקדוש. הוא עשה את צעדיו לכיוון
ירושלים, ובנהnest אשר והודיע
לה, קבע בה את מصلاה בלבו
בדרכו לירושלים נמה לאלה
לא יהנה ממתנת בשරוט, הא להל
יעבוד בעצמו לפרשטו. הוא היל
לשוק ורכש בדמי המועטים
והארוניות סוס ועגלת.

הסוס כבר היה זון, והעגלת אף
היא לא הייתה חדשה, אך האם
אפשרו לו להתפנס בדוחק.
הוא החל לעבוד כמעביר שירות
מקומות למקומות, ובמשך הזמן יצר
לו חוג לקורות קבוע.
mdi יוס, כשהיה עשה די כסף
למחייתו, היה החיד"א נכנס לבתי
המדרש הספרדי בירושלים ומבלה
את יתרת זמנו בלימוד התורה.
איש מבאי בית-הmadras לא שם לב
ייתר מידי ליהודי העיר שהצטוף
לו ביפויו עיין בספר זה או אחר.
גס החיד"א, מצדו, עשה כל מאמץ
כדי שלא לבולת בתוך הקהלה. כל מי
שהתעניינו בו ובמצו, עננה מיפוי
בחזאי תשובה בלבתי-ברורות.
כך נהלו החיד"א את חייו בשקט
ובצענה לאורכו זמן. יום אחד פקרה
אותו צרה בלבתי-ציפoria. בעיצומה
של הובלת משה כדב, כרע לפצע
לבו של החיד"א על קניית סוס חדש –
שנשבר. כסף לקניית סוס חדש –

לא היה ביוזו. מה יעשה עתה, הרהר
בצער, היצרך חיללה לבירותו!!!
יותר משdag על עתידו הכלכל, צער
אותו עצם הדבר שקרה לו. הוא

אורות עונג שבת

מפניי אור החיים הקדוש צורת העין של בליך ובלעם

לאורך כל הפרשה, מtopic שנותנו לאומות העולם ומהיגיהם, מדגיש רבינו
האור החיים הקדוש ומחפש את מידת צורת העין אצל בליך ובלעם,
ובאחד מהמקומות כתוב רבינו בפירוש שככל מקום שאפשר לדרש לנו
גם דברים פשוטים, עליינו לעשות זאת.

ולהן מספר דוגמאות:
א. בליך אמר לשרים שליח אליהם לא ילינו בלילה. ומפרש רבינו
הקדוש, שנטכו לומר להם שלא ילינו בביתו, אלא רק לילה אחת.
ב. כשליח בליך סעודת בלילה, הדגיש לו שזה גם לבלים וגם לשרים שלו.
ומפרש רבינו הקדוש, שבלק שליח סעודת מוצמצמת שתספיק בדיקוק בלילה
ולשרים שלו, ולא לשאר האנשים. ומכיון שידע שום בלילה יציריך לתת
לעכמו את כל הסעודה, היה צריך לפרש לו שזה גם לשרים שלו.

ג. הتورה מספקת שלעים שח את הרשים הקדושים, כדי שייבאו
שרים נכבדים יותר, ומתו הוא שלח אותן על הבוקר. ומברא רבינו הקדוש,
שהתורה מדגישה נקודה זאת, להשミニו צורת העין שלו, שלא יציריך לתת
לשם אורחות בוקר. וכן מטעמי כבוד וגאה, שימהר בליך לשולח אליו
שרים נכבדים.

ליל הסדר, מסוגל לגאולה העתידה

בפרשת בליך פרך כג פ██וק כב, כתוב רבינו האור החיים הקדוש, וזה לשון
קדשו: "אמורו יודע פנימיות התורה, שככל ליל פ██ח מתרבים כוחות
הקדושה מהקליפה, ונופסים בעם בני ישראל, והיא הבחינה עצמה של
שאלתו לשם ולמעשיו בירע.
ציאת מצרים" ובזה מפרש רבינו הקדוש, את הפסוק "איל' יוציאים"
ממפעדים "שהוא לשון הויה, ולא אמר ליל' הוציאים" מפעדים לשון עבר, כי
האמת הוא שיציאת מצרים מתחדשת ומתקיימת בכל שנה, באוטו זכור
וכוח שהיה בשעת יציאת מצרים. ובפרשנה נא פרק וב פ██וק מב שואל
רבינו הקדוש, על הפסוק "איל' ישפרים הוא לה' להוציאים פאץ' מצרים",
וואריקות לשון, כי הפסוק כתוב פעמים "ליל שמרומים" לכאורה יש כאן כפוף
הקדוש, שכונת הפסוק שהוא "ליל שמרומים לדורותם" שיש בלילה הזה,
כח לעורר ולהביא את הגאולה העתידה, וכמו שאמרו חכמים שיבנין
נעלו אבותינו, ובנין עתידין אנו ליגאל', כי מושער הוכיח והזכות של
שרה על פניו, והם שוכנים שאין
הוא אדם מן השוק אלא איש
בבית-הmadras הזה ומעולם לא שם
אליו איש לב, והנה היום הכל
מושכמו ומעלה.
ובלשון קדשו של רבינו הקדוש: "כגnder גאולה הדורות, בעגלא ובזמן קריב".

תפילת האור החיים הקדוש

יְהִי רָצׁוֹן מַלְפִּינְךָ אֲבִינוּ מַלְפִּינוּ
זִדְּדָה אָוֶר נְפִשְׁינָו רָוְחִינָו וְנְשִׁמְתִּינָו,
לְמַעַן בְּרִיקָן אֲשֶׁר בָּרְתָּ לְשִׁלְשָׁלָשָׁה מִידָּה
שָׁאַחֲן חֻזְרוֹת רֵיקָם מַלְפִּינָקָן,
זָכוֹר אֲהַבְתָּנוּ וְחִבְתָּנוּ וְהַשְׁבָּשְׁכִּינָתָךְ לְבֵית קָדְשֵׁינוּ
וְתַחַזֵּר לְהַשְׁתְּעִשָּׁע בָּנוּ כִּימִי קָדָם
כִּי קָשָׁה פְּרִיקָן מַמְנָוּכְרִידָת נְפִשְׁינָו מְרוֹחָקָן
הַמּוֹעָנָנוּ וְכָלְתָה נְפִשְׁינָנוּ
אֶל גָּאֹלָת שְׁכִינָתָךְ
מִתְחַנְּנָים וּבּוֹכִים לְפִנֵּךְ ד' אֲבָרְחָמָן
עַל גָּלָות הַשְׁכִּינָה הַוְשִׁיעָה ד' שְׁכִינָתָךְ וְדַבָּקָנָה נְפִשְׁינָנוּ
רָוְחִינָו וְנְשִׁמְתִּינָו וְיַעֲולָל מַלְכָנוּ בְּהִיכָּלָא.
אמְןָן כִּי יְהִי רָצָן!

שבת שלום!

לעלוי נשמה
הרב יוסף שלמה טרייק ז"ל
בר עליה ז"ל
הרבינית רחל טרייק ע"ה
בת סמי' ז"ל
ת.ג.ב.ה.

חשש כי נשל בחטא כלשהו וכי
בגלו עלה מן השמים. בכך
ימים מספר הסתגר החיד"א בכתוב,
הסתגן ועסוק בתורה ובתפילה, כדי
לכפר על העון הבלתי-ידוע שנורא
לכראה שיניחתה עליו.

יום אחד פשש פאקרי באחד
מכיסי בגדי היישנים, והוא חשה
לפתע בניר מ קופל. בעצם, הוא נט
הנייר מעמוקי הכסים, עבר וузע
בכל גוף. היה זה הפתק אשר
רבו האור-ההרים מסך לדידי כדי
שיטמו בין אבני הכותל!
הוא לא היה יכול לשלוח עכומו על
זלוולו בביטחון רבו. לא רק שתחז
על הבן כיצד שתחז שכך
עתה היה בtruth, שיטחה זו שכך
לצית לדברי רבו, היא היא החטא
שבטיו נעשן.

חישר-המר הזדרז החיד"א לנשח
אל הכתול המערבי ושם תחז את
הפטקה עמו-זעוק בין האבניים
הגודלות. לאחר מעשיו זה חש
הכללה מסויימת, ובתחז שכך
לשוב לבות-הmadras.

עם הופעתו על מפטן בית-הmadras,
הופנו לעברו עיני כל הצבור. כמו
מן היושבים במקומות נינשו אליו
ולחצו את ידו לשלים. הם אף
שאלתו לשם ולמעשיו בירע.
ההיד"א המופע לא ידע את נפשו:
הלווא הוא שמי שמי והוא פוך את
בבית-הmadras הזה ומועלם לא שם
אליו איש לב, והנה היום הכל
מושכמו ומעלה!

כששאל את האנשיים מה יום
וואריקות לשון, כי הפסוק כתוב פלגי נסרים לכל בני ישראל לדורותם? ופרש רבינו
מודכאות להם, אך עתה הם רואים
בוקר ולחביבה את הגאולה העתidea, וכמו שאמרו חכמים שיבנין
נעלו אבותינו, ובנין עתידין אנו ליגאל', כי מושער הוכיח והזכות של
שרה על פניו, והם שוכנים שאין
הוא אדם מן השוק אלא איש
ב'חכים-ב'אשי', הלווא הוא וביקש
לספר לו במה זה כי פניו יארו
באור כה מיוחד.

ההיד"א, שהיה מופע מכל העניין,
לא ידע מה להסביר, אך ספר בכתוב
את מעשה הפטקה והשליחות
שקיבל ממתת האור-ההרים' הקדוש,
כששים את ספרו, בקש החיד"א
בஅשி נטלות על היכן הטמן את
הפטק, והבע את רצונו לחזות
בעינוי כתבי-היד'א, מכיוון שגם הוא
התרשם מרמאותנו. כשהשפוץ
האנשי איש' איש' למקומו, פנה
ה'חכים-ב'אשי', אל החיד"א וביקש
לספר לו במה זה כי פניו יארו
באור כה מיוחד.
יחדיו צעדו החיד"א וה'חכים-ב'אשי'
לעבר הכותל המערבי. ה'חכים'
ב'אשי' הוציא את הפטקה מקומו
ופתחה. על הניר הופיעו מילים
יחידות: "מבקש תחמי כי תבואה
לעוזת תלמידי הקדוש בשעת
מצוקתו..."
למחרת היום הוכתר החיד"א לרוב
ומו-צדק בירושלים עיר-הקדוש.